

מזרחי נאלץ לשלוח את אשתו לגור אצל חוריה. „אם לא היו לה הורים, היא היינו גרים ברחוב“ הוא מסביר בזעם.

קיבלתי אישור לעבוד בשדה־התעופה בי אילת, אבל לא רצו לקבל אותי בסענה שאני עברייני. עכשיו, כשקראו אותי ל־מילואים, רצו לשלוח אותי לקורס נ.מ. לצבא אני טוב. אבל בעניינים של עבודה אני עברייני?”

תלונות רבות יש לחנוכה נגד המשטרה. לדבריו, היא המכשול העיקרי בפני הש־תלבוותו המחודשת בהכרה.

„מה אני מבקש בסך־הכל? מטיח חנוכה. „לא מבקש כסף, לא דיור, כל מה שאני רוצה זה לעבוד. אני בריא ויכול לפרנס את עצמי. רק שלא יעצרו אותי כל פעם שקורה משהו בירושלים. ושא יזכירו לי כל הזמן את העבר. בכל מקום שאני הולך, אני שומע: „אתה עברייני.“ חנוכה, מקורול חשיער מעלה גם את הבעיה של האפליה העדתית:

„לפני חודשיים הייתי ברחביה. הלכתי ברחוב, פתאום באה המשטרה ועצרה אותי לשבעה ימים. למה? נראה להם מוזר ש־

„כשאין לנו איפה לישון - למה שולך למילואים לשמור על המוֹי זיאון של דייני?“

אני הולך ברחביה. מה יש לך ברחביה? שאלו אותי. זאת לא שכונה בשבילך. „ירושלים זאת העיר שלי. נולדתי בה. פתאום באים ואומרים לי, שבמקומות מסוימים אסור לי ללכת. „העבר והצבע חורסים לי את החיים.“

כל שבעת חברי הקבוצה שבים ומדרי גישים שאין זו התארגנות פוליטית. לא אידיאולוגיה ולא סיסמאות חברתיות מאחדים אותם. רק הבעיות. הן שדחפו אר־תם לפעולה הדראסטית והן המביאות צעירי רים נוספים ללכת בעקבותיהם.

פנו מרגע שמעשם התפרסם. נתקבל זרם שכונות נוספות של בחורים, שרצו לצרף את פנקסייה־המילואים ל־7 שנשלחו. בהתבסס על הזעם הגואה בהם, ועל ה־עידוד שקיבלו בשבוע האחרון ממאות צעירים המרגישים עצמם דפוקים גם הם. מתבטאים הצעירים בצורה חריפה. המרמזת שהחזרת הפינקסים לא היתה סוף פסוק: „אנחנו מקווים שישמעו לנו עכשיו, שלא יתנו לנו הזדמנות להפעיל את כל מה שלמדנו בצבא.“ אומר חנוכה מזרחי. „אבל במקום שבו שולט חוק הגיונגל, כמו בארץ הזאת — במקום שרק בעזרת אלימות אפשר להשיג משהו — לא נהסס גם אנחנו להתנהג כמו כולם. לא נאכל חרא — ונגיד שזה דבש.“

גִּיּוּרָא

אופנהיימר. ווווז, בוגר אוניברסיטה: „אנחנו לא מוכנים רק לעבוד כל החיים שלנו בשום פנים ואופן בשביל להגיע לדירה“, הוא אומר.

שיהיה לי גג על הראש. אם מסוגלים לתת לעולים מגרוויה דירה של שלושה חדרים ושירותים סוציאליים, למה לא יכולים לתת גם לנו? אני לא מוכן לשעבד את רוב החיים כדי להשיג דברים אלמנטריים אלה.“

קולו גואה ככעס עצור: „מה שמרגיז עוד יותר, זה שבשכונות של ירושלים, בליפסא, בעין־כרם, בגיא בן־הינום — מפורצים גגות של בתים, כדי למנוע מאנ־שים לגור בהם. ומה הם עושים עם זה אחר־כך? הופכים את האיזורים האלה ל־שכונות־סאר בשביל מיליונרים אמריקאים, כמו שעשו בימיו־משהו. הם מרוויחים

כששני חבריה סיפרו שקיבלו צורקריאה למילואים, חשבנו: בשביל מי ובשביל מה? אנחנו לא יכולים לעזור לעצמנו, כי כל אחד מלא עם הבעיות שלו. אלה שיכולים לעזור לא רוצים. הנה נימחה על היחס נגדנו. ככה החלטנו להחזיר את פינקסייה־המילואים.

„כשהיינו בני שמונה־עשרה הלכנו לצבא עם אהבה בלב. חשבנו שזאת גאוה. במשך הזמן ראינו שזה השימוש היחיד שהמדינה עושה בנו“, אומר גיורא מגודל השיער. הוא בן 27, למד פילוסופיה ותולדות האמנות באוניברסיטה העברית.

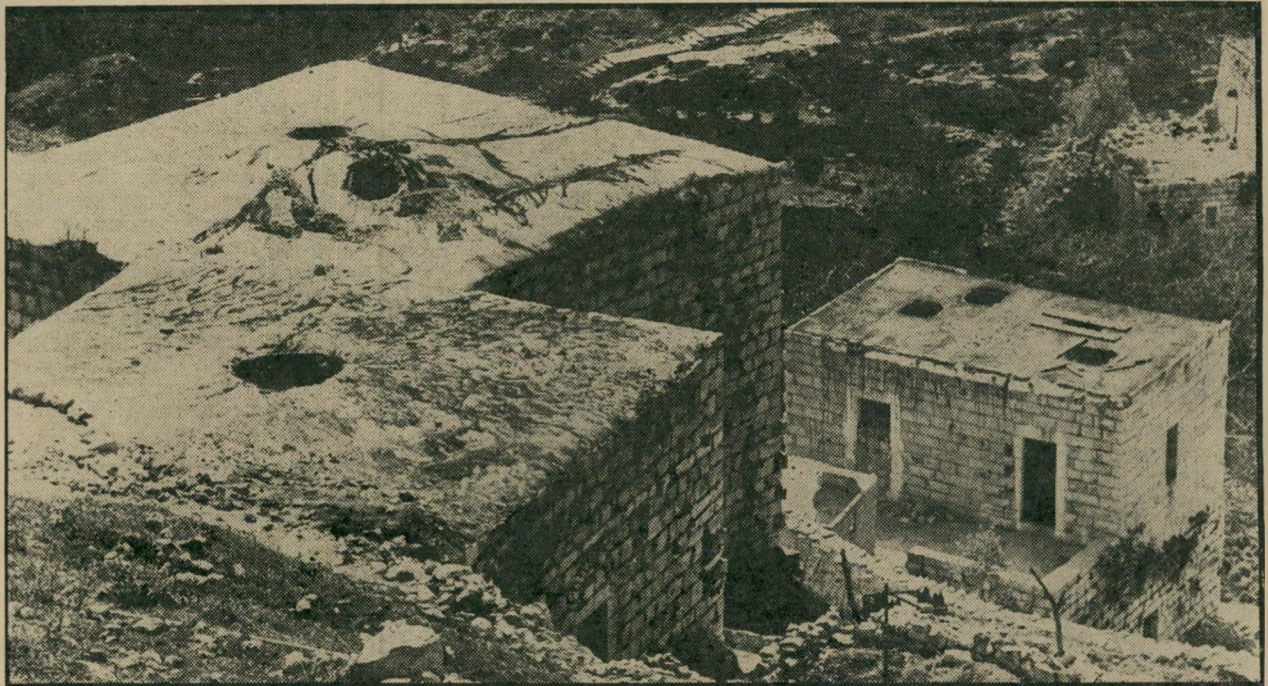
חנוכה

מזרחי, רווק, 27, בעל עבר פלילי. לפני צבאי — מציקה לו המישטרה, לדבריו, השכם והערב.

רשיון, והעבר שלי נקי לגמרי. „להמשיך ככה — אני לא יכול. האשה והילדה אצל ההורים שלה, ואני מסתובב כל היום, לא יודע מה לעשות ולמי לפנות.“

ה הסיפור שהוליד את הצעד המדי־הים שעשו בשבוע שעבר קבוצת צעירי רים ירושלמיים. בוואריאציות שונות, היה זה סיפורם גם של כל האחרים. והצעד שעשו היה, במונחים רבים, חמור יותר מכל הסגנות הפנתרים.

הסירוב לשרת בצה"ל היה מוגבל עד היום למתנגדים מטעמי מצפון בודדים.

חורים גדולים. „את החורים עשתה הממשלה“, מאשימים שבעת המחזירים, „כדי שלא יוכלו בני־אדם עניים לפלוש לתוך חדי־רות הריקות. במקום לעניים, ימכרו את המיגרשים ויבנו שם בתים לעשירים, וכולם ירוויחו מיליונים מחעסק הזה.“

מיליונים, ואותנו משאירים לגור ברחוב. מבין שבעת הצעירים, חנוכה הוא היחיד שיש לו עבר פלילי. בן 27, רווק וללא מקצוע, הוא משתדל למחוק את כתמי העבר. „עכשיו הוא שקט“, אומר רים עליו חבריו. אלא שתמיד נמצא מישהו שיזכיר לו את חטאי העבר. כאילו לא די בקשיים שבהשגת עבודה לאדם חסר מק־צוע — עומדים בפניו גם המיכשולים ש־החברה מערימה בפני אלה שחטאו לה. „העבר הפלילי שלי“, מספר חנוכה, „מגיע רק עד התקופה של הצבא. כשהתגייסתי, גמרתי עם כל הדברים האלה. אחרי השיח־רור הלכתי לעבוד בכמה מקומות עבודה.

מי כרה את החור בתיקרה?

קבוצת בתים ריקים בשכונת ליפסא הירושלמית, כשבגגותיהם

עכשיו הוא עוסק בציור ובציילום לטלוויזיה. למרות הרקע השונה וההשכלה הגיבוה שלו, הוא מתלבט בבעיות דומות כשל חבריו. דבריו, המנוסחים בבהירות, מבטאים את התמרמרותם של כולם: „לא ייתכן שידרשו מאיתנו להיות מוכנים למות למען מדינה שאינה מספקת לנו תנאים מינימליים למחיה. לא ייתכן שבן־אדם יעבוד כל חייו לשלם שכר דירה.“ מספר גיורא על עצמו: „היה לי חדר בנחלאות. שכר הדירה נע בין 150 ל־200 ל"י לחודש. זה אחוז עצום מהמשכורת. כשהייתי נשוי, עבדתי באוסן קבוע בטל־וויזיה, והוצאתי רבע מהמשכורת שלי כדי

איכשהו, נותר צה"ל עד היום מחוץ ל־מסגרת המאבקים של החיים האזרחיים. עכשיו נמצאו שגררו את שירותם הצבאי למאבק — בצורה שהעלתה אסוציאציות מיידיות, ומרות, של הקרע המפלג את העם האמריקאי בשאלת מלחמת ויאט־נאם. תחילתו של התהליך הנורא היתה ספוג־טאנית. הרעיון עלה באחד מאותם ערבים ארוכים, בהם נהגו צעיריה של שכונת נח־לאות הירושלמית להיפגש ולשוחח על הקשיים חסרי הפיתרון. „פתאום התחלנו להבין שזה לא רק הכישלון שלנו“, אומר גיורא אופנהיימר. „לא רק אנחנו לא בס"דר. משהו לא בסדר גם ביחס אלינו. ואז,